

Hoe het vroeger was bij de Koninklijke harmonie St.-Cecilia Elen.

Andre Verheyen

Het jubileumconcert van de harmonie van Elen deed me terugdenken aan hoe ikzelf een tijdje in de muziekwereld beland ben, met weinig succes overigens. De eerste aanzet daartoe werd gegeven op het 3de studiejaar bij meester Vanderhoven, op het eerste verdiep. De "meester" had het idee om ons een instrument aan te leren en daarvoor moesten er blokfluiten aangeschaft worden. We kregen toch zangles en naast wat notenleer wilde hij trachten om een groep met blokfluiten samen te stellen. Ik was echter onder de indruk gekomen van de trommelaars bij de harmonie en wilde daarom geen blokfluit maar een echte trom. Enige navraag door mijn ouders wees echter uit dat dat budgettair niet haalbaar was en het werd dan toch een blokfluit. Of daar verder nog iets van gekomen is dat weet ik niet meer want zelfs die blokfluit bleek een te grote investering bij een deel van onze klas. Het blokfluitensemble stierf dan ook al gauw een stille dood. De blokfluit heb ik trouwens nog altijd, ze rust al tientallen jaren in de kast.

In die jaren was het echter de gewoonte dat de harmonie maar ook de schutterij in de lagere school hun vereniging kwam promoten en ze organiseerden dan ook muzikale lessen bij de harmonie en trommellessen bij de schutterij. Op die manier konden ze hun ledenaantal op peil houden. Bij de harmonie gebeurde dat in het huis van Leon Driessen. "Menier Dreesse" voor de Elenaren. Een vooraanstaande Elenaar die woonde op de hoek van het Mortelveld en de Zandstraat, maar toen ik er kwam was de brave man al meerdere jaren dood. Hij had zijn huis met bijhorende weide en kiosk overgemaakt aan de gemeente Elen. Aan het hoge huis was opzij een bijgebouwtje waar je op het eerste verdiep kon geraken via een tegen de muur geplaatste steile trap. Daar was het repetitielokaal van de harmonie en daar vonden ook de lessen plaats. In de winter moest er een kacheltje gestookt worden om enige warmte in de zaak te krijgen.

Die lessen werden "solfège" genoemd en werden gegeven door Henri Achten. Die speelde trombone en had gedurende zes weken muzikschool in Maaseik gevolgd en werd daarom aanzien als een geschoolde muzikant, bekwaam om het jonge grut de notenleer bij te brengen. Zo beklommen wij dus na schooltijd de trap naar boven, namen een notenboek in de linkerhand en sloegen met de rechter de maat terwijl we de noten zongen, do-do re-re mi-mi Na verloop van tijd werden we dan bekwaam geacht om een instrument aan te leren, in mijn geval een klarinet. Zo werd ik na een tijdje opgenomen in de groep muzikanten als 2de klarinet. Er werd zelfs een nieuw instrument voor mij aangekocht want er was geen meer voorradig. Tegen die tijd was onze groep beginners echter al lelijk uitgedund en slechts enkelen maakten samen met mij de overstap van "solfège" naar instrument.

27 juli 1963 – Harmonie in nieuw uniform. Tweede van links met klarinet op de eerste rij ben ik, Andre Verheyen.

Een van mijn eerste uitstappen met de harmonie herinner ik me nog. Ondervoorzitter Smeulders was gestorven en de harmonie speelde in de begrafenisstoet. Van de Rijksweg via het Mortelveld en de Langstraat

naar de kerk simuleerde ik het spelen van de dodenmars van Chopin. De harmonie werd in die tijd ook in een uniform gestoken. Allemaal moesten we enkele malen op bezoek bij kleermaker Jaak Mussen in de Statiestraat om de maten op te nemen, te passen en uiteindelijk ons op maat gemaakt uniform af te halen. Bij ons eerste optreden in dit uniform poseerden we voor de foto fier in de weide voor de kiosk. Op die plaats verrees later het nieuwe gemeentehuis.

De optredens beperkten zich trouwens niet tot Elen alleen. Ik nam deel aan een stapwedstrijd in Tongeren voor het station en regelmatig werd er ook opgetreden in buurgemeenten zo herinner ik me Meeswijk en Leut. In die laatste gemeente kregen we na de optocht het bericht dat Theo Leenders van Elen diezelfde middag in de Maas verdronken was. In Molenbeersel waren we getuige van een kleine rel toen de "sosjeteit" van Maaseik zich onterecht behandeld voelde door de jury, "omdat we eine hollenjer es dirigent hōbbe". Via Frans Van Praet kwamen we zelfs op de kermis in Hoogboom terecht, een kleine gemeente boven Antwerpen. Ook de Halfvasten stoet in Maaseik stond toen op het repertoire en op een bepaald ogenblik werd er met een bus de Maas overgestoken naar Grevenbicht. Daar kwamen we rond 14u00 toe en vernamen dat we pas om 16u00 verwacht werden. In die tijd was het de gewoonte dat er bij feestelijkheden naast de tent waar de optredens plaats vonden en er gewoon bier werd geschonken, ook een zgn. "Dort-tent" stond en daar werd het zwaardere spul geserveerd.

Het vrolijke gezelschap van de harmonie in de schuur in Grevenbicht.

In Grevenbicht had men die "tent" in een schuur georganiseerd en daar was het een gezellige boel waar sommige van onze spelende leden dankbaar gebruik van maakten om de lege tijd tot aan het optreden te vullen.

Resultaat was dat onze directeur na het eerste nummer sommigen moest vermanen om wat stiller te spelen. "Je speelt heel goed maar het mag wat stiller" zei hij voorzichtig. Dat was inderdaad nodig want de trombone klonk boven alles uit. Dat ontlokte bij een vrolijke Henri de opmerking dat het op de repetitie "altied te stil waas en now is het weer te hel" waarop een bulderende lach volgde. Iedereen lachte mee natuurlijk.

Na afloop moesten we terug naar de bus en iedereen was in een dermate vrolijke stemming dat beslist werd om dat al spelend te doen. Iedereen op een rijtje achter elkaar en spelen maar, zo trok Sint Cecilia door Grevenbicht naar de bus. Tijdens die mars hoorde ik achter me iemand met zware stem meezingen: "pompepompepom" klonk het en uit nieuwsgierigheid draaide ik me om in de verwachting een van onze bestuursleden te zien maar het was de burgemeester van Elen die, duidelijk wat diep in het glas had gekeken en vrolijk mee bromde.

Naast het jaarlijkse muziekfeest stapte de harmonie ook ieder jaar van café naar café bij Elen kermis. In die tijd waren er toch wel een café of vijf te bezoeken en men kan zich voorstellen hoe het gezelschap er na de laatste kroeg aan toe was. Ook de kermis aan Elen Statie was vaste prik. Daar werd te voet, al spelend naar toe getrokken. Aan de Statie waren er indertijd drie cafés en die werden trouw bezocht. Eens we voorbij Meubelen Schols waren en het nummer geëindigd was ontstond er dan altijd discussie of er nog gespeeld moest worden want in die tijd woonde daar praktisch niemand. "Spule vuur de kuj" dat vonden sommigen maar niks. Dat leidde dan tot het compromis dat we zo'n 150 meter van het station, "bie zjang van merieke" opnieuw zouden beginnen.

Een gouden bruiloft, installatie van een burgemeester, wijding van een priester, dat waren allemaal gelegenheden waarbij de harmonie verwacht werd. Als een van de leden huwde dan werd er al eens een serenade gegeven aan huis. Bij het huwelijk van Emiel Colla die naar Alden-eik verhuisde gingen we op een zondagnamiddag ter plaatse. In het kleine café werd er getoost op het nieuwe paar en natuurlijk werd er gespeeld. Het glas van de ramen daverde mee met de slagen van de dikke trom en de luchtverplaatsing door de zwaardere instrumenten. De

feestvarkens ondergingen die herrie meestal lijdelijk en sloten dan af met het verplichte applaus.

Dit is allemaal al heel lang geleden want in 1967 ging ik in het leger en dat was voor mij reden om de harmonie vaarwel te zeggen. Mijn pa is wel nog jaren lid gebleven tot ook hij het welletjes vond. Bij het concert ter gelegenheid van het 125 jarig bestaan maakte ik de bedenking dat het gezelschap toch niet meer te vergelijken is met dat van mijn tijd. Men speelt nu moderne muziek en dat was in de jaren dat ik erbij was uit den boze. Het niveau lijkt nu ook veel hoger te liggen. Veel muzikanten volgen muziekopleidingen en dat was in mijn tijd zeker niet het geval. Of er veel ge oefend werd dat denk ik niet en als het dan eens niet ging zoals het moest dan verklaarde speler zijn mindere prestatie nog al eens door het Franse woord "embouchure" te gebruiken. In de Elerse versie klonk het dan "iech h b geine ammesjuur vandaag".

Hernieuwing lidgeld.

Graag zouden wij U willen vragen het lidgeld voor het abonnement op "De Gouden Sleutel" voor 2023 te hernieuwen v or het einde van dit jaar. Bij voorkeur via een bankoverschrijving.

Abonnementsprijs:

- In Elen € 10
- Buiten Elen € 12
- Steunend lid € 15
- Erelid € 25 (of meer)

Alvast bedankt.

tentoonstelling

Fusie 50 jaar

Dilsen-Stokkem Een kijk op toen, nu en ...

Zaal 'Aud Lanker', Kruisstraat 7, Lanklaar

Op zondag 25 september, 2 en 9 oktober en
Op zaterdag 1 en 8 oktober van 14u. tot 17u.

Toegang gratis

Tijdens weekdays groepen/scholen op aanvraag
(wvc@dilsen-stokkem.be)

Van harte welkom!

75